

„a kék fény fluid ékszerfoglalatában”

(Táblakép Géczi János 70. születésnapjára)

Azt az ő Murterét, és azt a várost
senki nála látványosabban le nem írhatná.
Bár azt állítja, nem a sziget valóságáról
beszél, hanem arról, amilyennek látta,
bennem az emlegetett fenyőfajtákról –
magvaik ehetők! – felötlenek azok a Korond és
Szereda környéki fenyőfák, melyeknek tavaszi,
friss, még halványsárga hajtásait valaha minden
évben végigkóstoltam, s nem az jut eszembe,
hogyan szikráznak a murteri erdők *a kék fény
fluid ékszerfoglalatában*, csak az otthoniak
a napsütés áprilisi aranyában.
És miként Géczi arra lenne kíváncsi,
milyen volna a tenger színe,
ha az égkék mellé nem keveredne
a szárazföld növényzetének zöldje,
engem, messze az ő szigetétől és
tengerétől az érdekel, változna-e
egyáltalán az ég kékje nálunk,
ha nem takarná nyáron méregzöld,
téli barnára száradt növényzet a talajt.
És míg ő segítségül a Cholnokyakat hívja
mindehhez, nekem elég csak őt megidézni,
hogy a magam valóságát le tudjam festeni,
ami valószínűleg már nem lehetne az övé,
mert ő is a maga módján, a maga tudásának
és érzékelésének tükrében látja mindezt.
Hogy milyen is az az *igazi* valóság,
ha egyáltalán lenne olyan –
végül is definíció kérdése, ám most
vers készül, nem tudományos értekezés.

A valódi valóságot tehát egyikünk se tudná pontosan elmesélni, mert mindig csak magunkat írjuk, ő természetesen jobban, mint én, és főleg sokkal szofisztikáltabban, ha szabad ilyen kifejezéssel zárni ezt a valamiféle verset.

Magyari Márton: Szántóföld (2023)